

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Στις μέρες μας που το κράτος αδυνατεί να πληρώσει τους λογαριασμούς του, ψαλλιδίζει τα εισοδήματα δημοσίων υπαλλήλων και συνταξιούχων, εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα χάνουν την δουλειά τους και οδηγούνται στην εξαθλίωση, όλοι φωνάζουμε «θέλουμε ανάπτυξη». Και διερωτόμαστε, γιατί δεν έρχεται η πολυπόθητη αυτή ανάπτυξη.

Ένας από τους λόγους που ανάπτυξη δεν έρχεται είναι οι παρεμβάσεις. Παρεμβάσεις από υπουργούς, δημοσιογράφους ή άλλους «παράγοντες», που παρεμποδίζουν αυτούς που αγωνίζονται και ~~αποποιούν~~ μοχθούν για την ανάπτυξη.

Διαβάσαμε τις τελευταίες μέρες στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, ότι παραιτήθηκε ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, επικαλούμενος διαφωνίες με την εφαρμογή Κοινοτικών Προγραμμάτων.

Πριν λίγο καιρό, λόγω διάστασης με τον Υφυπουργό, είχε παραιτηθεί ο Γενικός Γραμματέας Έρευνας και Τεχνολογίας, ο οποίος, σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου, είναι πανεπιστημιακός με τεράστια εμπειρία σε θέματα έρευνας και από προηγούμενη θητεία του στην ευρωπαϊκή Επιτροπή. Στην επιστολή παραίτησής του γράφει: « Για όλα τα ερευνητικά προγράμματα υπάρχει μία διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται σχετικά με την αξιολόγησή τους ώστε όλα να γίνονται άψογα και με απόλυτη διαφάνεια» Τονίζει δε ακόμα: « Αυτή την στιγμή έχουμε πάνω από ένα δις ευρώ από κοινοτικά κονδύλια για την έρευνα...».

Ερώτηση: αυτό το ένα δις και κάτι ευρώ που καθυστερεί να απορροφηθεί τι σημαίνει για την ανάπτυξη της χώρας; Μήπως σημαίνει ότι χάνονται ευκαιρίες εργασίας και δημιουργίας για νέους επιστήμονες μας που αναγκάζονται κατά χιλιάδες να ζητούν την τύχη τους στο εξωτερικό; Και μήπως μελλοντικά χάνεται ή καθυστερεί να δημιουργηθεί προηγμένη τεχνολογία στη χώρα μας, πλούτος και θέσεις εργασίας, από τα αποτελέσματα των ερευνητικών προγραμμάτων;

Τέλος, υπήρξε και η περίπτωση του Γενικού Γραμματέα Λιμένων, επίσης πανεπιστημιακού, που αντιστάθηκε στην απαίτηση του Υπουργού Θαλασσίων Υποθέσεων να παραιτηθεί, επικαλούμενος ότι έχει επιλεγεί σύμφωνα με τις διαδικασίες του open government. Αλλά τελικά αναγκάστηκε κι αυτός να υποκύψει.

Πριν από δύο σχεδόν δεκαετίες, το φθινόπωρο του 1994, δημοσιοποιήθηκε το πρόγραμμα ιδιωτικοποίησης εταιρειών του Οργανισμού Οικονομικής Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων (ΟΑΕ). Οι άλλοτε κραταιές εταιρείες του κλάδου του χάρτου, της υφαντουργίας, και των μεταλλείων, που βρίσκονταν τότε σε καθεστώς πτώχευσης ή υποχρηματοδότησης, αποχτούσαν μια δεύτερη ευκαιρία να αναπτυχθούν, και μαζί με αυτές και η χώρα.

Η ανάπτυξη αυτή που υλοποιούσε ο ΟΑΕ δεν θα κόστιζε ούτε δραχμή στο κράτος και τον Έλληνα φορολογούμενο. Αντίθετα, θα δημιουργούνταν ή θα διατηρούνταν οι πολυπόθητες

θέσεις εργασίας, όχι δεκάδες ή εκατοντάδες αλλά χιλιάδες από αυτές, και το κράτος θα εισέπραττε φόρους από τα εισοδήματα και τα κέρδη, πολλά εκατομμύρια.

Και δεν θα κόστιζε, γιατί κάποιες από τις εταιρείες αυτές, θα αντλούσαν μέσω του Χρηματιστηρίου πόρους από επενδυτές που πίστευαν στις προοπτικές τους, και από αυτούς υπήρχαν πάρα πολλοί εκείνη την εποχή. Για τις υπόλοιπες εταιρείες, μέσα από διεθνή διαγωνισμό, επιχειρηματίες θα διέθεταν τα απαιτούμενα κεφάλαια επιχειρηματίες, και υπήρχαν επίσης πολλοί ικανοί, άξιοι και τίμιοι επιχειρηματίες που ήθελαν να επενδύσουν και να κερδίσουν, αντί να «παρκάρουν» τα λεφτά τους σε κάποια τράπεζα του εξωτερικού, και με πολύ χαμηλό ίσως επιτόκιο. Το μόνο που ζητούσαν, ήταν να είναι ‘καθαρό’ το παιχνίδι και να μη εκτεθούν. Εκτιμώ ότι το ίδιο ισχύει και σήμερα. Πολλοί, και θέλουν και μπορούν να επενδύσουν στην πατρίδα μας ~~τους~~.

Ενδεικτικά μόνο αναφέρω ότι τότε, σε σχετική εκδήλωση του ΟΑΕ, προσήλθαν πάνω από διακόσιοι Έλληνες επιχειρηματίες. Και στον διαγωνισμό για την ιδιωτικοποίηση της Πειραιϊκής – Πατραϊκής, κατέθεσαν προσφορές είκοσι δύο (22) επιχειρηματίες, με ένα συνολικό τίμημα εφτά (7) και πλέον δισεκατομμύρια δραχμές, όταν στην προηγούμενη προσπάθεια πώλησης της δεν προσήλθε ούτε ένας! Το έκαναν δε αυτό για δύο λόγους: Τους ελέχθη από τα πλέον επίσημα χείλη, τον Αναπληρωτή Υπουργό Βιομηχανίας, ότι δεν θα υπάρξει δεύτερος γύρος διαπραγμάτευσης, όλοι θα αξιολογηθούν σύμφωνα με αυτά που θα καταθέσουν στον φάκελό τους, και σε αυτόν που προσφέρει τα περισσότερα θα κατακυρωθεί η εταιρεία. Και τους εδόθη ακόμα και το κείμενο της σύμβασης αγοράς της εταιρείας που θα υπογράψουν.

Ένας δημοσιογράφος και ένας ραδιοφωνικός σταθμός που του έδινε βήμα, τίναξαν όλη αυτή την προσπάθεια στον αέρα. Κατηγόρησαν τον πρόεδρο του ΟΑΕ ότι είναι ‘καταχραστής του δημοσίου’, αυτός και ο δικηγόρος που χειρίζεται την υπόθεση της ΑΓΕΤ – ΗΡΑΚΛΗΣ, πως στερεί από το Δημόσιο πενήντα (50) εκατομμύρια δολάρια, τα οποία με το αζημίωτο χαρίζει στον κο Τσάτσο, πρώην ιδιοκτήτη της. Και συνέχισε να εκτοξεύει και άλλες πολλές ανυπόστατες κατηγορίες, μέχρι την μέρα που ο Υπουργός Βιομηχανίας ανάγκασε τον πρόεδρο του ΟΑΕ σε παραίτηση. Ο δημοσιογράφος δε ανήγγειλε από το μικρόφωνο με χαρά και ικανοποίηση, ότι η εκπομπή του επέτυχε τον στόχο της, την παραίτηση του προέδρου του ΟΑΕ.

Χρειάστηκε να περάσουν δεκαέξι (16) ολόκληρα χρόνια, να αγωνίζεται ο κατηγορηθείς δικηγόρος εναντίον απεριγράπτων δυσκολιών, ώσπου να οδηγήσει την υπόθεση της ΑΓΕΤ – ΗΡΑΚΛΗΣ τον Μαΐου του 2010 σε αίσιον τέλος, να υποχρεωθεί ο κος Τσάτσος να καταβάλει όλα τα κονδύλια που του ζητούσε η ΑΓΕΤ, και να αποδειχτεί έτσι ότι ούτε ο πρόεδρος, ούτε ο δικηγόρος του, «φρόντισαν» τον εαυτό τους εις βάρος του Δημοσίου.

Στο διάστημα αυτό, από τις εταιρείες του ΟΑΕ, η Αθηναϊκή Χαρτοποιία και η Κεραφίνα έκλεισαν. Η ιδιωτικοποίηση της Πειραιϊκής – Πατραϊκής ματαιώθηκε, η Λάρκο βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, άλλες έσβησαν από τον χάρτη και αχρησιμοποίητα μηχανήματα παραγωγής χάρτου πωλήθηκαν σχεδόν σε τιμές σκραπ. Σημαντικός βιομηχανικός ιστός καταστράφηκε, χιλιάδες παραγωγικές θέσεις εργασίας χάθηκαν.

Ένας δημοσιογράφος κατόρθωσε το ακατόρθωτο: Την καταστροφή βιομηχανικού ιστού, και θέσεων εργασίας. Ή μήπως δεν είναι έτσι;

Φυσικά και δεν θα έπρεπε ο Υπουργός Βιομηχανίας να αναγκάσει τον πρόεδρο του ΟΑΕ σε παραίτηση, καθώς επιτυχώς εκτελούσε το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων. Αλλά και ο

Αναπληρωτής Υπουργός Βιομηχανίας δεν επιτρεπόταν να αθετήσει την δέσμευσή του απέναντι στους επιχειρηματίες, και να επιβάλει και δεύτερο γύρω στην πώληση της Πειραιϊκής – Πατραϊκής. Αλλά και ο πρόεδρος του ΟΑΕ ευθύνεται, επειδή δεν μπόρεσε να αποτρέψει την εκτέλεση της εντολής αυτής, που ερχόταν ‘πιο ψηλά’ και από τον Υπουργό Βιομηχανίας. ΜΙΑ υποχώρηση σε θέματα αρχών είναι ικανή να καταστρέψει το Παν.

Οι μέρες που βιώνει ο λαός μας είναι βέβαια ασυγκρίτως δυσκολότερες εκείνων στις αρχές του 1994. Είχαμε όμως και τότε μαύρες τρύπες και ανεργία. Και κάναμε λάθη τα οποία και σήμερα επαναλαμβάνουμε.

Απαξιώσαμε τον βιομηχανικό ιστό της χώρας ~~από~~ με την αδυναμία μας να πετύχουμε συναίνεσεις. Αντί εργαζόμενοι, συνδικαλιστές, επιχειρηματίες και πολιτικοί να βρούμε κοινό παρανομαστή για την ανάπτυξη της χώρας, κοίταξε ο καθένας τα μικροσυμφέροντά του, θεμιτά ή αθέμιτα, εις βάρος του άλλου, της κοινωνίας και της ανάπτυξης. Και αν κανείς τραβούσε μπροστά την ανάπτυξη, τον θυσιάσαμε για να έχουμε την ησυχία μας. Ας δικαιωθεί στα δικαστήρια μετά από δέκα ή είκοσι χρόνια. Εμείς να είμαστε καλά.

Σήμερα που τέλειωσαν τα ψέματα, το κράτος έμεινε από ρευστό και από παραγωγικό ιστό, χρειάζεται επείγοντως ένα νέο Ξεκίνημα. Αλλά με ποιιά συναίνεση να το κάνει; Και με ποιούς ανθρώπους; Ο καθένας κάνει ό,τι τον βολεύει. Καίει την πόλη, κλείνει τους δρόμους, δεν πληρώνει τα αδίκως υψηλά διόδια ή τα εισιτήρια στα μέσα μαζικής κίνησης. Και κάθε επαγγελματικός κλάδος επιχειρεί να διασωθεί εις βάρος κάποιου άλλου. Όχι μόνο μη αναγνωρίζοντας τα δικαιώματα του άλλου, αλλά και κατηγορώντας τους άλλους. Έγινε κοινή πρακτική, προκειμένου να πετύχεις τον στόχο σου, να κατηγορείς τους αντιπάλους σου. Γίνεται πια τόσο διασκεδαστικά από την τηλεόραση. Και αυξάνει και την τηλεθέαση!

Και τώρα διαβάζουμε πως άνθρωποι που επελέγησαν για να συμβάλλουν στην ανάπτυξη της χώρας, παραιτούνται, πριν ακόμα προφτάσουν να δράσουν, γιατί ή δεν μπορούν να λειτουργήσουν, ή για να αποφύγουν συκοφαντίες, ή για να προστατεύσουν την τιμή τους. Άλλοτε εκφράζοντας τους λόγους παραίτησης και άλλοτε σιωπώντας. Όμως, κάθε ένας από αυτούς που αποχωρεί, αφήνει πίσω του ένα έργο που ίσως δεν θα συνεχίσει κανείς. Χάνεται ένα κομμάτι ανάπτυξης. Χάνεται πλούτος, χάνονται θέσεις εργασίας, χάνεται ένας μικρός ΟΑΕ.

Τους καταλαβαίνω όλους αυτούς που αποχωρούν. Παίρνουν το καπέλο τους πριν είναι αργά. Δεν περιμένουν να εκτεθούν, να διασυρθούν, να συκοφαντηθούν, και να καρτερούν να λάμψη η αλήθεια μετά δεκαέξι χρόνια, όπως συνέβη με τον πρόεδρο του ΟΑΕ, δηλαδή τον γράφοντα αυτές τις σειρές.

Εμείς όμως οι πολίτες, οι ενεργοί έστω πολίτες αυτής της χώρας, πρέπει να ζητήσουμε εξηγήσεις από τις πολιτικές ηγεσίες. Γιατί φεύγουν ή αναγκάζονται να φύγουν άνθρωποι που επελέγησαν για νευραλγικά πόστα της ανάπτυξης της χώρας; Και προ παντός να ρωτήσουμε γιατί δεν προστατεύονται. Διαφορετικά, θα συζητούμε για τα ίδια και τα ίδια μετά από άλλα είκοσι χρόνια. Αυτό βέβαια προϋποθέτει ότι είμαστε ελεύθεροι πολίτες, γιατί μόνο ελεύθεροι πολίτες συζητούν, διαβουλεύονται. Αν όντως είμαστε, τότε πρέπει να έχουμε, την βούληση, την δύναμη, και την σύνεση να δημιουργήσουμε τις αναγκαίες συνθήκες και να αποτινάξουμε την δουλεία. Με Ανάπτυξη!